

[Jytte Andersen]

Vi ved – som fru Hanne Thanning Jacobsen har nævnt med tørre tal, havde jeg nær sagt – at der i denne regerings tid har været angreb på hele det pædagogiske uddannelsesområde. Det har, så vidt vi kan se, været angreb af økonomisk karakter, men også mere ideologisk prægede angreb. Det har medført forringelser både kapacitetsmæssigt og kvalitetsmæssigt. 2 pct. besparelser år efter år er efter vores opfattelse ganske enkelt for meget, men også for perspektivløst. 700 uddannelsespladser, eller rettere sagt en reduktion af uddannelsespladserne med en femtedel, er udtryk for den mere ideologiske del af ministerens korstog mod de pædagogiske uddannelser. Resultaterne af de sidste 5 års besparelser har været, at uddannelsernes kvalitet er blevet udhulet til gavn for ingen, hverken for børn, forældre eller arbejdsgivere. Flere og flere kommuner melder i dag om, at de har ganske svært ved at få ansat uddannede pædagoger, hvilket også viser, at en lang række stillinger, der er normeret til uddannet personale, er besat med uuddannede.

Vi synes også, at mange års argumenter om en høj arbejdsløshed efterhånden må kunne falde bort. Tallene fra december måned 1987 fra arbejdsløsheds-kassen siger noget om, at af fuldt forsikrede pædagoger er der rent faktisk kun 635, der har været arbejdsløse i december måned. Det er jo næsten det, man kan kalde fuld beskæftigelse.

Hvis man ikke vidste bedre, kunne man få den tanke, at de besparelser, der var foretaget, havde været uden omtanke. Det er imidlertid ikke tilfældet. For os at se har strategien og målet været klare og præcise, nemlig at få afviklet gode daginstitutionstilbud til børn til fordel for forældre-lønstanken, som ministerens parti er voldsomt optaget af. At kvinder er kommet på arbejdsmarkedet for at blive, og at de samtidig har en forventning om god offentlig service, er tilsyneladende ikke gået helt op for partiet Venstre.

De senere års udvikling med lineære besparelser, med upræcise prognoser og dårligt planlægningsgrundlag synes vi må høre op. Vi vil godt opfordre ministeren til en åben dialog, en åben proces, som vi antydningvis kunne høre i ministerens tale – og det er vi da glade for – en proces, som forsøger at genoprette uddannelsernes kvalitet og kvantitet og sikre nogle hensigtsmæssige strukturelle rammer.

Det er Socialdemokratiets opfattelse, at samfundsudviklingen stiller nye krav til uddannelsesområderne. Daginstitutionerne har fået en samfundsmæssig betydning og anerkendelse. Derfor skal deres indhold naturligvis også følges op i overensstemmelse med de samfundsmæssige forandringer, der sker på dette område. Vi ved, at pædagoger i fremtiden vil få både nye og bredere arbejdsområder, en mere fleksibel og åben daginstitutionstruktur med aldersintegration og med åbenhed over for lokalsamfundet. Det vil stille krav. Den samordnede indskoling, skolefritidsordninger og tværfagligt samarbejde på socialområdet og på miljøområdet vil også stille nye krav til pædagogernes kvalifikationer. Udbygning af SSP-samarbejdet kræver samarbejdsrelationer. Integration af handicappede, nye danskeres integration i daginstitutionerne og øget samspil mellem forældre og børn og pædagoger vil naturligvis også i højere grad skulle indgå i fremtidens uddannelser.

Vi synes derfor, at vi skal diskutere fremadrettet, fordi vi ved, at de pædagogiske uddannelser i dag er for utidssvarende og for utilstrækkelige og ukoordinerede til at imødekomme nye behov.

Vi har haft et socialdemokratisk fingeraftryk på finansloven, og det synes vi faktisk også at vi vil bruge til at få indflydelse på, hvad der rent faktisk skal foregå i fremtiden. Det, vi lægger vægt på i denne diskussion, er, at seks elementer skal indgå i den dialog.

For det første mener vi, det er vigtigt at præcisere, at børnehave-, fritids- og socialpædagoguddannelserne fortsat skal være en 3-årig videregående uddannelse med brede indgangsveje og med en aldersgrænse på 18 år.

For det andet mener vi, at der skal ske øget koordinering af de tre uddannelser med mulighed for en fælles indgang og efterfølgende specialisering, uden at der sker en nivellering af kvaliteten. Vi mener faktisk, det er vigtigt, at uddannelserne stadig væk skal have en selvstændig faglig profil.

For det tredje mener vi, at den løbende ajourføring af uddannelserne skal sikres på decentralt plan. Den centralt placerede efteruddannelse bør i højere grad placeres på seminarierne, sådan at grunduddannelserne løbende kan inspireres af dagligdagen i institutionerne. Videreuddannelsen skal naturligvis fortsat placeres på Danmarks Lærerhøjskole.